

Η παραβολή των μυρίων ταλάντων (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, θεολόγος)

[/ Πεμπτουσία](#)

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή ακούσαμε την παραβολή των μυρίων ταλάντων[1]. Η παραβολή αναφέρει ότι ένας δούλος χρωστούσε στο βασιλιά του μύρια τάλαντα. Ο δούλος παρακάλεσε τον βασιλιά όπως του χαρίσει το χρέος. Έτσι, ο βασιλιάς τον λυπήθηκε και του το χάρισε. Παρόλα αυτά που γνώρισε ο δούλος τι θα πει ευσπλαχνία από τον βασιλιά, ο ίδιος ο δούλος δεν σπλαχνίσθηκε τον σύνδουλό του που του χρωστούσε 100 δηνάρια, με αποτέλεσμα να τον κλείσει στη φυλακή[2]. Ακούγοντας ο βασιλιάς την πράξη του πρώτου δούλου, οργίσθηκε και άλλαξε την απόφαση του να του χαρίσει το δάνειο. Τον έδωσε στο βασανιστές μέχρι να ξεπληρωθεί το χρέος του[3].

Ο ιερός Χρυσόστομος μας προτρέπει να εισέλθουμε στη συνείδησή μας και να αναλογισθούμε όσα έχουμε πράξει σε όλη μας τη ζωή. «Πάντας γαρ ημάς φανερωθήναι δει έμπροσθεν του βήματος του Χριστού»[4]. Να αναλογισθούμε πως θα είναι το δικαστήριο της ψυχής μας. Αν λησμονήσαμε όσα πράξαμε, ο Θεός δεν θα τα λησμονήσει ποτέ, αλλά θα τα στήσει όλα ενώπιον των οφθαλμών μας, εάν δεν προλάβουμε να τα εξαλείψουμε τώρα με την Μετάνοια και την Εξομολόγηση και με το να μην μνησικακούμε ποτέ προς τους συνανθρώπους μας[5].

Όλοι μας καθημερινά διαπράττουμε αμαρτίες, ασχέτως εάν έχουμε την ψευδαίσθηση ότι δεν αμαρτάνουμε και νομίζουμε ότι είμαστε αναμάρτητοι. Όλο και κάτι κάνουμε, διαρκώς αμαρτάνουμε. Ακόμη και μια μέρα να ζούσε κάποιος πάνω στη γη, σίγουρα θα αμαρτούσε και αυτό μας το διαβεβαιώνει ο δίκαιος Ιώβ της Παλαιάς Διαθήκης[6]. Ο Μέγας Βασίλειος αναφέρει ότι κάνουμε πολλές αμαρτίες, και τις περισσότερες ούτε που καταλαβαίνουμε ότι τις διαπράττουμε[7].

Πρέπει να ασχολούμαστε με τις δικές μας αμαρτίες, τα δικά μας λάθη και να προσπαθούμε να τα διορθώνουμε. Δεν έχουμε δικαίωμα ούτε να σχολιάζουμε, ούτε να ασχολούμαστε με τις αμαρτίες των άλλων. Όταν βλέπουμε την αμαρτωλότητα

των άλλων πρέπει να δούμε την δική μας καρδιά και να αναρωτη-θούμε: «Εγώ είμαι καθαρός από αμαρτία, δεν υπάρχει μέσα μου το ίδιο πάθος που βλέπω στον αδελφό μου;» πρέπει εμείς να παρα-κολουθούμε ακούραστα τις κινήσεις της δικής μας καρδιάς και να διώχνουμε από μέσα της κάθε ακαθαρ-σία. Να προσέχουμε τις σκέψεις μας, τις επιθυμίες, τα κίνητρα και τις πράξεις. Να τα αναλύουμε με προσο-χή εξετάζοντας μήπως υπάρχει σ' αυτά κάτι αμαρτω-λό[8].

Στο πάθος Του πάνω στο σταυρό, σ' αυτό το μεγαλειώδες πάθος που ξεπερνά κάθε μεγαλείο, που υψώνεται πάνω από τους βασιλιάδες και τους κριτές της γης, πάνω από σοφούς και διδασκάλους, από πλούσιους και φτωχούς, από κοινωνικούς αναμορφωτές κι επαναστάτες, ο Κύριος Ιησούς με το παράδειγμα της συχώρεσης έβαλε τη σφραγίδα στο ευαγγέλιό Του. Έδειξε μ' αυτόν τον τρόπο πως **χωρίς συχώρεση ούτε οι βασιλιάδες μπορούν να κυβερνούν, ούτε οι δικαστές να κρίνουν, οι σοφοί δεν μπορούν να είναι σοφοί, ούτε οι διδάσκαλοι να διδάσκουν. Χωρίς συγχωρητικότητα, οι άνθρωποι δεν μπορούν ούτε να κατανοήσουν το Ευαγγέλιό Του, ούτε πολύ περισσότερο να το εφαρμόσουν, μας τονίζει ο Άγιος Νικόλαος επίσκοπος Αχρίδος. Ο Κύριος ξεκίνησε τη διδασκαλία Του με λόγια για τη μετάνοια και την τέλειωσε με λόγια για τη συχώρεση. Η μετάνοια είναι ο σπόρος, η συχώρεση είναι ο καρπός. Ο σπόρος δεν έχει καμιά αξία αν δεν καρποφορήσει. Καμιά μετάνοια δεν έχει αξία χωρίς συχώρεση[9].**

Δυστυχώς, πολλές φορές δεν δείχνουμε έλεος στους οφειλέτες μας. Άρα δεν τηρούμε την εντολή του Κυρίου μας «γίνεσθε ουν οικτίρμονες, καθώς και ο Πατήρ υμών οικτίρμων εστίν»[10]. Αλλά μην ξεχνάμε τον λόγο του Αποστόλου Ιακώβου «η γαρ κρίσις ανέλεος τω μη ποιήσαντι έλεος»[11] . Πρέπει να μας συγκλονίζουν αυτά τα λόγια ώστε να μας ξυπνήσουν από τον λίθαργο που κοιμόμαστε διότι ούτε έλεος δείχνουμε ούτε συγχώρεση και να ευχόμαστε να μην έχουμε το ίδιο αποτέλεσμα όπως τον άσπλαχνο δούλο, τον οποίο ο Κύριος τον παρέδωσε εις τους βασανιστές. Γι' αυτό πρέπει να συγχωρούμε τους πάντες και τα πάντα με όλη την καρδιά, όπως τονίζει ο Κύριος στο τέλος της παραβολής. «Ούτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφῆτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν»[12]. Όταν βλέπουμε τις κακίες που κάνουν οι άλλοι, πρέπει να θυμόμαστε τον λόγο «πρόσεχε σεαυτόν».

Το δίδαγμα που εξάγεται από την σημερινή Ευαγγελική περικοπή είναι ότι πρέπει να είμαστε ανεξίκακοι. Είναι μεγάλη αρετή η ανεξικακία, είναι η αιτία όλων των αγαθών, καθώς οδηγεί την ψυχή σε γαλήνιο λιμάνι, όπως χαρακτηριστικά

αναφέρει ο Ιερός Χρυσόστομος[13]. Ένα άλλο δίδαγμα που εξάγεται είναι η απεριόριστη συγχώρηση και αγάπη που πρέπει να δείχνουμε προς τον πλησίον μας για οποιοδήποτε λόγο μας έχει φταίξει και για όσες φορές μας έχει στεναχωρήσει. Ας μάθουμε να είμαστε σπλαχνικοί, όπως Εύσπλαχνος είναι ο Επουράνιος Πατέρας μας και με όλη μας την ψυχή και καρδιά συγχωρούμε στον πλησίον τα παραπτώματά του. Εάν το πράττουμε αυτό σε καθημερινή βάση, τότε και τα δικά μας σφάλματα και λάθη θα μας τα συγχωρήσει ο Κύριος ενώπιον του φρικτού και φοβερού Του βήματος. Αμήν.

«Πας ο οργιζόμενος τω αδελφώ αυτού εική, ένοχος έσται τη κρίσει»[14]

[1] Ματθαίου 18,23-35

[2] Ματθαίου 18, 28-30

[3] Ματθαίου 18, 34

[4] Β΄ Κορινθίους 5,10

[5] Ιερού Χρυσοστόμου, Ομιλία εις την παραβολή του τα μύρια τάλαντα οφείλοντος και τα εκατό δηνάρια απαιτούντος, ΕΠΕ 26,18

[6] Ιώβ 14, 4-5 «τίς γάρ καθαρὸς ἔσται ἀπὸ ρύπου; ἄλλ’ οὐθεὶς, ἐὰν καὶ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀριθμητοὶ δὲ μῆνες αὐτοῦ παρ’ αὐτοῦ· εἰς χρόνον ἔθου, καὶ οὐ μὴ ὑπερβῆ».

[7] Μεγάλου Βασιλείου, Ασκητικά, ΕΠΕ 9,404 «πολλὰ ἁμαρτάνον-τες, τὰ πλεῖστα οὔτε συνίεμεν»

[8] Αγίου Λουκά Κριμαίας, Λόγος περί σκληροκαρδίας, *Λόγοι και ομιλίες» Τόμος Γ*

[9] Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ομιλίες Δ – Κυριακοδρόμιο

[10] Λουκά 6,36

[11] Ιακώβου 2,13

[12] Ματθαίου 18, 35

[13] Ιερού Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 28,170

[14] Ματθαίου 5,22